

CO SI OBLÉKÁME?

EBERE OHAMEJE

(Anglie, Luton, květen 2015)

Chvála Pánu. Budeme mít odměnu. Je lid, který bude hledat Pána celým svým srdcem. Pán se jim dá nalézt. Budeme hledat Pána a oznámíme všemu stvoření, že jsme viděli Boha. Chvála Jemu, že nám není vzdálený. On je Bohem, který je velmi, velmi blízko.

To, že Pán není daleko, je jednou z věcí, které zakusíme, když budeme vstupovat do tohoto období soužení. Objevíme Boha, který je pomocí v čase potřeby. Budeme potřební. Bratří, říkám vám, budeme procházet zápasem. Jsou to problémy a soužení, které nás zbudují. Soužení dá význam každému slovu, které jsme kdy slyšeli. Uprostřed krize objevíme Boha. Chvála Bohu, naše vztahy budou v krizi uzdraveny. Toto město bude zbudováno v těžkých dobách. Není jiná cesta, jak nás připravit.

Nevím, jestli to se mnou vyhlížíte. Víte, každá konference má nějaké téma. Někdy je to téma na plakátu. Chvála Pánu. To téma se začíná na konferenci odkrývat s každým slovem, které Duch říká církvi. Slyším-li tentokrát dobře, je to téma: Připrav se na problémy. Nezáleží na tom, kde právě jste, protože Bůh za vámi přijde. On říká:

„Připrav se na problémy, protože v soužení objevíš Boha. Uvidíš Boha způsobem, jakým jsi Jej dosud neviděl.“

Každá teorie pomine. Ale skutečný Bůh začne vyvstávat.

Chtěl bych přečíst část z 16. kapitoly Zjevení. Budu číst o léku a pak půjdu do 2. kapitoly a pokusím se vytyčit cestu pro toto ráno.

Zjevení 16,15: *„Aj, přicházím jako zloděj. Blahoslavený, kdož bdí a ostříhá roucha svého, aby nah nechodil, aby neviděli hanby jeho.“*

Chvála Pánu. Břímě, které mám na srdci a které bych rád předal, bych nazval plášť, oděv. Prakticky vzato se to týká starání se o vaše šaty. Specifičtěji: Pečujte o svůj oděv.

Budu nyní číst ze Zjevení 3 a pak uvidíme, kam nás odtud Pán povede.

Zjevení 3,1: „*Andělu pak církve Sardinské piš: Toto praví ten, jenž má sedm duchů Božích a sedm hvězd: Vím skutky tvé: máš jméno, že jsi živ, ale jsi mrtvý.*“

Soužení dá
význam
každému slovu,
které jsme kdy
slyšeli.

Bratří, udělejte si prosím poznámku, tato věc je tématem, na které se dnes podíváme. Je to od Pána pro vás i pro mne.

„*Budiž bedlivý, a potvrď toho, což mělo umřít. Neboť jsem nenalezl skutků tvých plných před Bohem. Pomniž tedy, co jsi přijal a slyšel, a ostríhej toho, a čiň pokání. Pakli bdíti nebudeš, přijdu na tě jako zloděj, a nezvíš, v kterou hodinu na tě přijdu. Ale máš některé osoby i v Sardis, kteréž neposkvrnily*

roucha svého, protože budouť se procházeti se mnou v bílém rouše; nebo jsou hodni. Kdo zvítězí, tenť bude odín rouchem bílým; a nevymaže jména jeho z knih života, ale vyznámt' jméno jeho před obličejem Otce svého i před anděly jeho. Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.“ (Zj 3,2–6)

Chvála Pánu. Chci vám něco říct, bratří. Během několika následujících let se změní mnoho věcí. Věřím, že Bůh usiluje o to, aby do nás dostal slovo, a tak nás připravil. Jednou z dalších věcí, kterou Bůh dělá, je odhalování a ničení výmyslů a bláznivých představ, které si s sebou jako křesťané neseme. Asi 80 až 90 % učení, o nichž jsme si mysleli, že jsou křesťanská, jsou jen báchorky. Zbudovali jsme na nich své křesťanství, staly se naším základem. Nepřítel, původce toho všeho, nás podlomil a odňal od nás schopnost vyvinout úsilí a zmocnit se věcí, které Bůh pro nás má. Naše podvědomí mu v tom pomohlo, protlačilo ty věci do našeho uvažování, a tak nás podlomil.

Však to znáte. Někdy přijde slovo a vnímáte, že křesťané nemají ochotu, nejsou schopni se natáhnout a vzít, co jim Bůh nabízí. Věřím, že v této době Bůh začíná rozvracet některé z těchto teorií a idejí. Jakmile se od nich osvobodíme, znovu objevíme ochotu a schopnost tlačit se dál a zaplatit cenu. Bratr Marek se toho dotkl, když mluvil o zaplacení určité ceny. Generace, ve které žijeme, je posedlá touhou po kariéře. Jsme

posedlí pohodlím, zabezpečením, rodinou, manželstvím, svou prací. Vše, co děláme, nám nabízí jednu nebo druhou výmluvu, proč neusilujeme o to, abychom získali, co nám Bůh nabízí. Každý den je plný výmluv.

Podíváme-li se do Písem, zjistíme, že Bůh našim výmluvám nenaslouchá. Nenaslouchá jim nikdy. Vymlouváte se sami před sebou, Bůh na to nikdy nereaguje. Vymluvíte se, a On to ignoruje. Adam řekl, že to byla žena, Bůh na to nereagoval. Žena řekla, že to byl had, Bůh nic neodvětil. Prostě se obrátil na muže a řekl: „Protože jsi udělal to a to, tak to bude tak a tak.“ Nastává doba, bratří, kdy obdržíme slovo a důsledky. Následky toho, co jsme dělali, čeho jsme se účastnili, čemu jsme dovolili, aby nás pohltilo, čemu jsme dovolili, aby ovládlo naše myšlení, naši mysl, touhy a vše ostatní. Ano, projeví se to.

Něco vám povím. Všichni budeme velmi brzy jako televize s vysokým rozlišením, lidé nás budou sledovat. Věřím, že nám Bůh otevře některé věci a porozumíme tomu, co děláme. Víte, můžeme si dovolit předstírat, protože si myslíme, že to nikdo nevidí. Je to díky tomu, že jsme tolik zaměřeni na církevní fungování. Velmi brzy vás budu číst jako knihu a vy budete číst mě. Chápete? Některé věci už prostě nemůžou zůstat, tak jak jsou, přichází den odhalení, projevení, rozkrytí. Je důležité se na to připravit předem, aby nikdo neviděl vaši hanbu. Míjíme to. Každý vás učil myšlence, že jste znovuzrození a až zemřete, půjdete do nebe. To je problém. Nejdete nikam. Bůh má v plánu dovést člověka do konkrétní podoby. Je to Jeho program, nic méně, nic více. Rozumíte mi, bratří? Až budu mluvit dál, pochopíte, jak je důležité tomu porozumět. Ovlivňuje to tolik věcí!

Před třemi či čtyřmi týdny mi někdo volal, že poslouchali kázání člověka, který se jmenuje Creflo Dollar. Znáte ho? Ano? To jsem rád. Chci vám předat, co ten člověk kázal. Kázal, že pokud jste znovuzrození, už nemusíte nikdy činit pokání. Myslím to vážně. Víte, v čem je ta finta? Ježíš se postaral o naše minulé, současné i budoucí hříchy – tudíž pokud ještě něčeho litujete, jen maříte svůj čas. A tak mi jedna sestra zavolala a chtěla se o tom se mnou sdílet.

Pojďme trochu odbočit. Víte, součástí tohoto problému je, že nerozpoznáváme pravé apoštoly.

Pán říká: „Toto mám proti tobě,“ nebo: „Kárám tě za toto.“ Někteří lidé tvrdí, že jsou apoštolové, poslové, vyslaní. Mnozí neberou ani toto slovo vážně. Čím víc se k tomu takto stavíte, tím obtížnější pro vás je přijmout pravdu. Rozumíte? Musíme se začít prakticky oddělovat. Je to jedna z věcí, kterou teď musíme udělat. Bible říká, že je mnoho falešných Kristů. To je falešné pomazání, jiný duch. Každý duch má autoritu. Je to tak? Má své poslání. Nepřicházejí jen tak pro zábavu.

Podívejme se do biblické knihy Zjevení, kde je zapsáno, jak žaby vyšly z úst falešného proroka, šelmy a draka. Byli to duchové, kteří činí zázraky. Jejich záměrem je shromáždit lid ve vzpouře proti Bohu. Někdy jsou lidé v poníženém postavení. Jen si vezměte těch 200 mužů, které pozval Absolon u příležitosti svého pomazání a prohlášení králem. Těch 200 mužů, které shromáždil, bylo pro Izrael velice důležitých. Věděl, že lid bude mít velkou důvěru k jeho záměru, pokud tito lidé budou součástí jeho hnutí. Neřekl jim, že se chystá vyhlásit své povstání proti Davidovi. Jednoduše je pozval na hostinu. Všichni ve své naivitě přišli. Nevěděli, co bude následovat.

Ježíš učedníkům řekl, jaké bude znamení Jeho příchodu. Když jsme byli mladší, bývalo snadnější mluvit o falešném Kristu. Falešní Kristové již jsou zde a my je musíme prohlédnout, i jejich falešné pomazání. To nás mělo dovést do vzpoury. Bylo v něm falešné srdce vůči Bohu. Kdykoliv nasloucháte falešnému pomazání, ničí a poškozují vás to. Neříkám, že nemáte nic poslouchat, říkám jen, že musíte rozsuzovat. Církvi se nedostává rozsuzování. Rozsuzovat musíte. Čím víc člověk rozlišuje, tím víc některé věci nedokáže překousnout. Je řečeno, že je nesmíte tolerovat. Musíte dojít do bodu, kdy váš vnitřní člověk některé věci nebude moci tolerovat. Jen okusíte a něco ve vás šeptá: Odpad. V Bibli je psáno, že ucho zkoumá slova, tak jako ústa ochutnávají pokrm (Job 34,3). Vložíte to do úst a okamžitě to vyplivnete. Rozumíte? Nedokážete to pozřít. Modlím se, aby nám v této době Pán pomohl. Je to důležité.

Postoje, které Boží lid zaujímá vůči nejdůležitějším věcem v životě, říkají, že jsme se sytili špatnými věcmi. Kdykoliv se sytíte odpadky, způsobí to, že ztratíte chuť na život. Právě teď se všechno zjednodušuje na jednu otázku – ze kterého stromu budete jíst? Oba stromy jsou uprostřed zahrady. Co to znamená? Znamená to, že jeden se teď stane středem našeho života. Já vám teď neřeknu, že nemáte jíst tohle a máte jíst tamto.

Bůh k tomuto tématu mluvil mnohem více. Čím víc budete jíst z určitého stromu, tím víc bude ovládat váš život. Stane se to nenápadně. Víte, v určitém bodě jsem musel omezit svou aktivitu na Facebooku. Pořád mám účet, ale udělal jsem trošku krok zpátky. Důvodem je, že určité věci se vplíží do života pozvolna, avšak jejich záměrem je stát se středobodem vašeho bytí a zmocnit se vás. A jakmile se vás zmocní, už vám věci nenavrhují, už vám je přikazují. Nakonec se stanete zajatci. Někteří muži a ženy se dnes dostávají do područí určitých věcí.

Kdykoliv se
sytíte odpadky,
ztratíte chuť na
život.

Jednou z věcí, které bychom se dnes měli naučit, je Boží slovo použít, a ne zneužít. Nabývá to na důležitosti. Zjistíte-li, že je něco, co se vás začíná zmocňovat – hod'te to do odpadu. Není otázkou, jestli je to správně či špatně. Už nejde o to, jestli je správné dělat tohle nebo tamto. Pavel řekl: „Všechno mohu, ale ne všechno mi prospívá.“ O to jde. Musíme dojít do bodu prospěšnosti věcí pro náš život. Být si jisti, že poznáme, že se nás věci začínají zmocňovat. Potřebujeme být dostatečně silní a smělí, abychom je odvrhli. Je to velmi důležité. Jestli to neuděláte, tak to nezvládnete. Nezáleží na tom, kolik navštívíte konferencí. Rozumíte? Nezáleží na tom, ke kterému patříte společenství. Ježíš řekl: „Znám tvé skutky.“ Co nám tím chtěl říct? „Znám tvé skutky. Víím, do čeho jsi byl zapojen. Víím, co je ve tvém srdci. Víím, co ti dává nadšení a radost. Víím o věcech, které se tě zmocňují.“ Bratří, zmocní se vás buď jedna, nebo druhá věc. Pokud se otevřete světlu, světlo se vás zmocní. Začnete-li se otevírat temnotě, zmocní se vás temnota. Takže vííme, na čem jsme.

Mluvíme o oděvu. Je tou základní myšlenkou, kterou se budeme v tomto poselství zabývat. Šaty, oblečení, oděv. Věřím Bohu, že nám pomůže, abychom porozuměli, co je tím míněno. Bůh říká, že toto jsou slova toho, jenž má sedm duchů. Je tam řečeno:

Zjevení 3,1: „... Víím skutky tvé: máš jméno, že jsi živ, ale jsi mrtvý.“

Každý z nás má záznam. Zjistíme, kde ten záznam je zapsaný. „Vím o tvém záznamu. Znám tvé skutky.“ Co jsou mé skutky? Jaký mám záznam? Chvála Pánu. Halelujah. Je zde řečeno: „Vím, co děláš a kým bys měl být. Měl bys být světlem.“

Vidíme dvě dimenze: vnější a vnitřní. Tím začneme. Jsou dvě základní roviny. Část z nás je viditelná a projevuje se navenek. Tak to je. Když Bůh tvořil člověka, naplánoval zemi. Tato země byla naplánována, aby se stala člověkem, místem Božího přebývání. Stala se domovem člověka, jeho vnějším fyzickým příbytkem. Takový byl Boží plán. Existoval ale ještě jeden domov. Odkazují se teď na Genesis, 2. kapitolu. Podíváme se blíže na zahradu. Zde zjišťujeme, že Bůh nemluvil jen o vnějším prostředí, mluvil i o vnitřním. Vnitřní prostředí je, bratří, velmi důležité. Tou zahradou jste vy, vaše duše. Ne duše, ale duše na vysokých místech v Bohu. Víte, že je v Bibli napsáno o řece, která vytéká z prostřed zahrady a dělí se na čtyři toky. Má mysl přijímala život od Boha, mé emoce přijímaly život od Boha, také mé touhy přijímaly život. Mluvím-li o životě, mluvím o znásobení, vzrůstajícím nadšení. Rozumíte mi?

Nedávno jsem mluvil se svou dcerou. Když se začneme modlit, usne. Když se domodlíme, probudí se. Pokud je v televizi nějaký program, určitě se bude koukat, je naprosto bdělá. Jednoho dne, když zrovna dokončila své studium, jsem s ní mluvil. Byla velmi ospalá. V televizi dávají takové ty nekonečné seriály, sezóna 1, sezóna 2, sezóna 3, ... Víte, jakého je třeba úsilí, aby někdo udržel vaši pozornost. Přišel jsem za ní v jednu odpoledne, seděla u toho, přišel jsem kolem třetí, ještě se dívala. Tak jsem jí řekl: „Poslyš, něco je špatně. Modlíme se, a ty usneš.“ Proč tomu tak bylo? Bylo to tím, že byla něčím zaujatá. Pokud vás něco upoutá, vydržíte být bdělí. Nikdy neusnete. Sami sebe musíme posoudit a přezkoumat. Bratří, jestli ztrácíte zájem v Duchu svatém, zmocnilo se vás něco jiného. Můžete sloužit jen jednomu ze dvou pánů. Není duše, která by neměla něco, co ji nadchne. Lidé mají úžasné koníčky, různé zájmy, volnočasové aktivity atp. Jde o to, aby tou aktivitou byl Bůh. David řekl:

Žalm 122,1: „... Veselím se z toho, že mi říkáno bývá: Poďme do domu Hospodinova.“

Vzpomeňte si, kdy vás naposledy něco nadchlo. Chci přebývat, Bože, ve Tvé přítomnosti. Není zde žádný Boží dům, je to oblast v Duchu. Ta je Boží svatyní. Bratr Burt nás volá, abychom do této oblasti vstoupili. Najdete radost v modlitbách. Modlitba už nebude pracná. Halelujah. Zjistíte, že se stává vaší vášní. Když jedou někteří na dovolenou, vidíte to napsáno na jejich tvářích. Jako když jedou mladí manželé

na svatební cestu. Je na nich vidět radost a vášně. Tak by tomu mělo být s Božími věcmi. Pokud tedy jste živí. Je psáno:

Když je vaše
duše oblečená,
nikdy se
nebudete
stydět.

„Máš jméno, že jsi živý křesťan, ale ve skutečnosti jsi mrtvý.“ (Zj 3,1)

Proč? Nereaguješ na život.

Proč se tentokrát potřebujeme zabývat naší vírou? Bratří, snažím se říci toto: Nacházíme se v čase, kdy se musí naše priority změnit. Četl jsem o člověku, bratru Andrew van der Bijl. Četli jste tu knížku? Jestli jste ji nečetli, myslím, že byste si ji měli vyhledat a přečíst. Mám dnes poměrně dost knížek, které jsem si postupně koupil. Většina z nich jsou životopisy velkých lidí.

Ve všech si čtu o životech lidí. Bratří, to je místo, kde se nacházíme. Mám jich asi pět a postupně se jimi propracovávám. Tahle je jednou z těch, které jsou mi výzvou. Četli jste už „Nebeského muže“? Měli byste si ho přečíst. Když čtu příběhy takových lidí, je mi to výzvou. Bratr Yun byl bez jídla a bez vody, myslím, 8 dní. Není to někdo, kdo řekl: „Zvládnou to, nebo zemřou.“ Vidíte, jak na něj přišel Boží duch. To byli lidé vydaní věčnosti. Bylo v nich něco, co převracelo království. Když dokončil půst, rozhodl se již více nehřešit.

Bratří, Pavel řekl: „Jsem v okovech, protože můj vnitřní člověk je v okovech.“ Nemluvím teď o Pavlovi. Mluvím o někom, kdo žije v naší generaci. Toho dne, kdy opustil vězení..., musíte si to přečíst. Vězení, nejvíce střežené tajné vězení opustil tak, že prostě odešel. Musíte si to přečíst sami. Vyšel ven se zlomenou nohou. Zlomil si nohu. Když pak se zlomenou nohou vykulhal ven z vězení, stálo tam taxi. Jen nastoupil a bylo to. Pán pak kvůli němu poslal déšť. Nevím, jestli tomu rozumíte. Toho dne lilo tak vydatně, že se nemohli vydat jej hledat.

Máte-li k dispozici takovéto knihy, čtete v nich o lidech, kteří činí mého Boha na každé stránce Pánem. Objevili, že je tato věc důležitější než jejich osobní život. Víte, bratří, co se týče Andrewovy knihy (Pašerákem ve službách Nejvyššího), vezl dodávku plnou Biblí k hranicím. Pak je řečeno, že Pán, který otevírá oči slepých, způsobil, aby jejich oči byly ospalé. Andrew sám to nedokázal unést, když prohledávali auto a dotýkali

se těch věcí, musel jít ven. Prohlízejí vše, ale nevidí nic. Dívají se na knihy, ale nemohou je vidět. Ne jednou či dvakrát. Nikdy se jej nedotkli.

Víte, bratří, žijeme v době, kdy nás Bůh bude provokovat, co se týče našeho vlastního času. Vydáváme se přemýšlení nad tak obyčejnými věcmi... Bratr Burt říkal, když umíráte, když můžete umřít, tak byste měli dojít do bodu, kdy porozumíte Pavlovu: „Ať žijeme či umíráme...“ Budou za vás mluvit vaše skutky. Je řečeno, že ti lidé jsou mrtví, ale jejich skutky je následují (Zj 14,13b). Jsou věci, které člověk zbudoval pro věčnost, ať už umřel v patnácti, či v padesáti. Čteme dnes svědectví některých lidí, kteří již zemřeli, a je v nich život. Jsou lepší věci, které přetrvávají na věky. Jsou lepší věci než to, co Bible nazývá dřevo, sláma, strniště. Věřím, že přichází oheň, který prozkouší a otestuje dílo každého člověka. Halelujah.

Pojďme zpět do Zjevení 3, tam je řečeno: „*Budiž bedlivý...*“ (Zj 3,2)

Bratři a sestry, potřebujeme povstat a probrat se. Co znamená probudit se? Znamená to dojít do stavu vědomí, uvědomění. Člověk byl stvořen se smysly. Měl smysly, které nebyly jen smysly. Sledujete mě? Lidé přemýšlejí nad tím, jak je možné, že Adam a Eva byli nazí a nestyděli se. Oni si totiž necenili věcí, nehodnotili je z perspektivy, kterou máte vy. Bible říká, že nemáme soudit podle vidění očí ani podle slyšení uší. Tak to bylo s jejich smysly. Ve skutečnosti byli oblečení. Když je vaše duše oblečená, nikdy se nebudete stydět. Jedna z věcí, které jsou charakteristické pro lid doby konce, je to, že se někteří budou stydět. Budou se stydět za to, jak vypadají.

Dovolte mi nyní, abych řekl to, k čemu směřuji. Měli bychom se zajímat o to, jak se budeme jevit, až On se zjeví. Náš pohled je upřený na fakt, že nám Bůh chce dát proměnu přirozenosti a osobnost, která je království Boží. Nejedná se o změnu místa či prostředí. Svou odměnu, bratří, a to vám ukážu v Písmu, dostanete ve svém těle a duši. Ano, tam ji obdržíte, ve svém těle a duši. Kdy pro to pracujeme? Nyní! Dostaneme ji, až On se zjeví, neboť Jeho příchod je odhalení všech věcí, které jsou zde s námi, ale ještě nejsou vidět. Až přijde, budou vidět.

Vyprávěl jsem příběh, dovolte abych jej zde vyprávěl ještě jednou. Víte, zatím jsou věci skryté. Proč? Celé naše prostředí je přikryto temnotou. Lidé dělají mnohé věci tajně, tak aby je nikdo neviděl, a myslí si, že

je to tím vyřízeno. Slova, která jste vyřkli, se však nikdy neztratí. Věci, které jste udělali, kterým jste vdechli život, jsou něčím, co je stále tady.

Slova, která jste
vyřkli, se však
nikdy neztratí.

Myšlenky, které vám přišly na mysl, pocity, nenávisť, hněv, zášť, myslíte si, že jsou pryč? Ne, nejsou. Dále existují a čekají na den, kdy se zjeví. Nejsou-li vymazány krví, přikryjí vás jako oděv. Budete je nosit. Budete oděni rouháním, hněvem, záští. Je to oděv. Jednou budete nosit oděv, jaký si dnes vytvoříte. Pojd'me dál. Halelujah.

V době, kdy docházelo v Nigérii k loupežným přepadením, byl jistý podnikatel někde na cestách. Té noci zloději a lupiči působili jednu konkrétní nesnáz. Nejenže své oběti obrali, ale také každému svlékli šaty, aby zabránili tomu, že je ti lidé půjdou hned nahlásit policii či něco takového. Všechny je svlékli, vzali jim šatstvo, všechno sbalili a odjeli. Dokud byla noc, ještě to šlo. Dokud se nerozednilo, nikdo je neviděl. Chápete, co je pointa? Nechápete moc světla... Jakmile se rozednilo, všichni začali utíkat. Dokud byla tma, každý byl v pohodě. Ráno však všichni prchali do křoví, aby se skryli, protože nastal den. Věřím, že tomu nyní rozumíte. Den zjevil skutečnost jejich nahoty.

Zjistili jsme tedy, kdy se zjevuje nahota – až začne svítat, bratří, nastane problém. Přichází okamžik, kdy se nám nebude chtít říct: „Podívej, svítá, přichází ráno, a já mám na sobě stále své staré šaty!“ Musíte s tím něco udělat, ráno se blíží. Musí se vám, bratří, změnit jméno, než bude svítat, abyste na sobě neměli něco, co nechcete, aby někdo viděl. Halelujah.

Pojd'me dál, bratří. Dovolte mi ještě poznámku na okraj, než půjdu dál. Píše se:

„Pomniž tedy, co jsi přijal a slyšel, a ostríhej toho, a čiň pokání...“
(Zj 3,3)

Prošli jsme si už tolik lekcí. Zdá se, že někteří z nás, jak říkal bratr Burt, jsou čtyřicet let, čtyřicet pět let na této cestě, slyší tyto věci. Je to vážné. Slovo, které slyšíme, je zformováno, aby proměnilo naši duši. Musíme si připomínat věci, které jsme slyšeli. Potřebujeme je připomínat, bratří, a „...ostríhej toho, a čiň pokání...“

Je řečeno: „Pokud nebudete činit pokání a bdít, pak ...“

„*Pakli bdíti nebudeš, přijduť na tě jako zloděj, a nezvíš, v kterou hodinu na tě přijdu.*“ (Zj 3,3)

Je to varování pro nás v tuto dobu, abychom nebyli zahanbeni. Pojďme dál.

Když mluvíme o oděvu, o čem ve skutečnosti mluvíme? Chápeme, že je to o tom, co si oblékáme. Proč nosíte šaty? Jsou pro to tři hlavní důvody. Zaprvé chceme zakrýt svou nahotu. Na nahotě je něco, co je zahanbující a potupující. Ale v tom pravém prostředí nemusí být nahota nezbytně zahanbující. Pokud jste ženatí, máte

Jednou budete nosit oděv, jaký si dnes vytvoříte.

manželku, může být situace, kdy se budete cítit velmi komfortně, budete-li nazí. Nikdo k tomu nic nemá? Vím, že se cítíte komfortně. Proč tomu tak je? Děláte to, proti čemu Bůh nic nemá, a to od vás odnímá pocit hanby. Chvála Pánu. Pokud děláte něco, co je správné v Božích očích, správné a patřičné, máte pocit jistoty. Máte pocit jistoty, ale nějakým způsobem také pochybnost, strach, že to v pořádku nemusí být. Dokonce se pro vás může stát problémem přijít takto do Boží přítomnosti.

Oděv je nám tedy dán, aby přikrýval naši nahotu. Zadruhé je nám dán, aby nás chránil před vlivem počasí a prostředí. Nejprve na přirozené rovině. Když jsem jel na tuto cestu, zjistil jsem si, jaké bude počasí. Mám totiž zkušenost, vím, jaké to je, když se vydáte do Británie ve velmi chladném období a nejste dostatečně oblečení. Živly se do vás pěkně opřou. To je přirozená rovina. Duchovně je oděv také určen k tomu, aby nás do určité míry chránil před smrtí. V první řadě v otázce hříchu, což je také určitá forma nahoty. Proto je řečeno, že kněz, když vchází do svatyně, aby sloužil, musí na sobě mít určitý oděv, aby se neukazovala jeho nahota. Objeví-li se jeho nahota, pak jej podle Exodu 28 Pán srazí a usmrtí.

Říkám vám, bratří, Pán přichází. Zjeví se v tomto prostředí, tak jak se nikdy předtím nezjevil. Vzdálil se, ale nyní se zjeví, a to bude mít určité důsledky. Určití lidé nebudou přijati do příbytků. Budou běhat a volat: „Skryjme se! Kéž nás skryjí skály!“ Neumíme si poradit se zjevením tohoto Boha. Možná si myslíte, že se to týká jen nevěřících, ale

jedná se zde i se všemi Židy. Job řekl: „Nebudu zahanben, až On se zjeví.“

Třetím aspektem oděvu je aspekt slávy a krásy. Pán má záměr nás učinit krásnými spasením. Řekl přece:

„A uděláš roucha svatá Aronovi, bratru svému, k slávě a k ozdobě.“
(Ex 28,2)

Přichází čas, kdy se projeví krása a sláva Páně. Jan řekl, že viděl dva muže oděné v zářícím rouchu. Víte, co se stalo na hoře proměnění? Uviděli Ježíše, ti, kteří s Ním celou dobu pracovali, Ho toho dne uviděli způsobem, jakým Jej nikdy předtím neviděli. Přebývá-li ve vás Duch (Řím 8,11) a vy mu dovolíte růst, pak je řečeno, že *„stezka spravedlivých je jako světlo jasné, které rozmáhá se a svítí, až se ukáže pravý den“* (Př 4,18). A stane se, že lidé, když vás potkají, nebudou na vás schopni hledět. Budete oděni. Je řečeno:

„Velice se budu radovati v Hospodinu, a plésati bude duše má v Bohu mém; nebo mne oblékl v roucho spasení, a pláštěm spravedlnosti přioděl mne...“ (Iz 61,10)

Oděl mě spravedlností a spasením. Je řečeno: „Kvůli nim nebudu mlčet.“ Na pozadí probíhá přímluva Ducha svatého a vašeho ducha. Tato spravedlnost není spravedlností dneška. Stala se naší součástí, je to Slovo, ve kterém jsme začali chodit.

Možná se předbíhám. Budete oděni slávou a krásou. Žalm 29,2 o tom mluví:

„Vzdejte Hospodinu slávu jména jeho, sklánějte se Hospodinu v ozdobě svatosti.“

A Žalm 132,14–16: *„Toť bude obydlí mé až na věky, tuť přebývati budu, nebo jsem sobě to oblíbil. Potravu jeho hojným požehnáním rozmnožím, chudé jeho chlebem nasytím, a kněží jeho v spasení zoblácím, a svatí jeho vesele prozpěvovati budou.“*

Tento žalm zpíval Šalomoun v den zasvěcení chrámu.

„Povstaniž, Hospodine, a vejdi do odpočinutí svého, ty i truhla velikomocnosti tvé. Kněží tvoji ať se zoblácejí v spravedlnost...“ (Ž 132,8–9)

Žalm 98,2 říká:

„V známost uvedl Hospodin spasení své, před očima národů zjevil spravedlnost svou.“

Duchovní člověk se zabývá svým vnitřním vzhledem. Člověk blázen se rozhodl zabývat se svým vnějším vzhledem.

Lidé, kteří o vás vykládají nesmysly, to uzří. Nebude to skryto. Dojde k viditelnému projevu. Mluvíme-li tedy o šatech, mluvíme o nich z Božího pohledu. Víte, v Bibli je řečeno, že Bůh nehledí na věci tak jako člověk. Člověk je povrchní. Bůh nahlíží do nitra. Bůh, když na vás pohlédne, nevidí vysokého či malého člověka, hubeného či snědého, Američana, Nigrijce či Brita. Bůh na takové rovině nefunguje. Nevím, jestli to, bratří, chápete. On takto nevidí. V přirozené oblasti pozorujeme některé věci, jako například zvířata, která vidí infračerveně. Jiná mají termosenzor. Když se přiblíží k jinému zvířeti, zachytí jeho tepelné záření. Vnímají více-rozměrně, tudíž poznají, jak je druhé zvíře malé či velké pouze tímto termosenzorem. Když na vás pohlédne Bůh, nedívá se v materiálním

smyslu slova. Bůh se na vás dívá duchovně. Když Bůh řekne, že jste nazí, mluví o stavu vaší duše. Říká, že vyznáváte:

„Bohatý jsem, a zbohatl jsem, a žádného nepotřebuji,...“

Bůh však říká: „...jsi bídný, mizerný, a chudý, a slepý, i nahý.“ (Zj 3,17)

Boží pohled, a lidský pohled. Je vnější vzhled člověka a je vnitřní vzhled člověka. Duchovní člověk se zabývá svým vnitřním vzhledem. Člověk blázen se rozhodl zabývat se svým vnějším vzhledem. Mluvíme tedy o vašich šatech, neboť vaše duše se nějak obléká. Jaké šaty nosí vaše duše? U každého z nás zde vyzařuje duše nějakou záři. Je to její projev, vyzařování. Přirozenost duše vytváří určitou vůni, zvuk, světlo. Tak jako zakoušíme věci přirozenými smysly, i duše se nějak vyjadřuje a duchové na duchovní rovině to vnímají. Buď je to přitahuje, nebo odpuzuje. Když je duše oděná lněným oděvem, tento lněný oděv je také zdí jako ve

stánku, který byl přikryt lněným plátnem. Je-li duše přikrytá lnem, nevěřící nemohou vstoupit. Je řečeno:

„Probud' se, probud' se, oblec se v sílu svou, Sione, oblec se v roucho okrasy své,... neboť nebude již více na tě dotírati neobřezaný a nečistý.“ (Iz 52,1)

Cokoliv, do čeho je duše zapojena, formuje oděv vaší duše.

Neobřezanec a nečistý nevstoupí dovnitř. Záměrem nepřítele je svléknout vás. Probíhá boj, jehož důsledky uzříte. Duše je oblečena, jste oděni svými skutky. Cokoliv, do čeho je duše zapojena, formuje oděv vaší duše. Nosíte to jako šaty. Vše, do čeho jste zapojeni, v čem se angažujete, do čeho vkládáte myšlenky. Snažím se vám ukázat, jak je to důležité. Většina z nás se domnívala, že další zastávka, hned poté, co se znovuzrodíme, je nebe. Přijde Ježíš.

Pokusím se to trochu ilustrovat. Podle židovské kultury a zvyků bývá žena zasnoubena budoucímu manželovi. Je to velmi vážný slib. Zasnoubení je téměř jako manželství, jen ještě nenaplněné na sto procent. Proto měl Josef právo nechat ukamenovat Marii. Bible nám říká, říká to Pavel Korintským: „Zasnoubil jsem vás... Kristu, toho dne, kdy jste se znovuzrodili.“ Nyní čekáme na manželství. Když je dívka zasnoubena, budoucí manžel jí dá lněný oděv. Prostý lněný oděv. Budu mluvit o aspektech tohoto oděvu. Je to svatební dar. Je-li ta žena ctnostná, pustí se do práce. Jde a koupí přízi, zlatou, modrou, purpurovou, barevné příze. Vyšije jimi oděv. Je to šat, který bude mít na sobě během svatby. V Bibli je psáno:

„...s bázní a s třesením spasení své konejte.“ (Fil 2,12)

Vidíme to i v Žalmu 45. Ještě si jej přečteme a pojd'me dále.

„Mirra, aloe a kassia, všecka roucha tvá voní ...“ (Ž 45,8)

To vše souvisí s vaší duší. Je to pomazání. Víte, když pozorujete přípravu kněze, jako jeden z prvních úkonů podstoupí pomazání olejem. Tento olej mu dá prazvláštní vůni. Druhý takový vonný olej v Izraeli neexistuje. Chvála Pánu. Není žádný jemu podobný v majetku Izraele. Díky tomu oleji každý, kolem kterého kněz prochází, ví, že je knězem Krále. Mělo by na nás být něco, co všichni duchové rozpoznají. Je to tato

vůně, která je mocná a účinná. V den, kdy měl Izák požehnat svému synu, jej nejdříve podrobil testu. Víte, co udělal? Přitáhl si ho k sobě a přičichl k němu. Pak řekl: „To je vůně mého syna.“ Ta vůně vypůsobila požehnaní. Jsem zvědavý, jakou vůni vydáme my, až si nás Otec přitáhne. Vyvolá ta vůně požehnaní, nebo prokletí?

Když je duše pomazaná, začne vydávat vůni. Víte, co ta vůně vypůsobí? Vyvolává Boží přítomnost. Je řečeno:

„Povstaniž, Hospodine, a vejdi do odpočinutí svého, ... Kněží tvoji ať se zoblácejí v spravedlnost...“ (Ž 132,8–9)

To je to, co přiláká a osloví Boha. Ta vůně Jej osloví. Když Noe obětoval své oběti Bohu, byly vůni příjemnou, a Bůh promluvil pro tu vůni. V duši se při posvěcení něco děje, něco se tam děje.

Bratří, když se účastníme některých věcí, vyvolávají štiplavý zápach. Rozumíte? Když lidé sledují pornografii, vyvolává to a působí zápach, který odpuzuje Boží přítomnost. Když se něco rozkládá, láká to mouchy. Přilétají mouchy a znečišťují mast apatekářskou (Kaz 1,10).

Před mnoha lety, abych byl přesný, bylo to v roce 99, byl zveřejněn průzkum. Bylo řečeno, že jedním z důvodů, proč internet produkuje pornografii, je její dostupnost. Kdybyste jen věděli, kolik je jednotlivců, křesťanů, křesťanských pastorů, kteří sedí u internetu. Víte, je to jen klik a klik, a už jste tam. Je to tak ničující. Mnozí se stávají závislími. Je to závislost.

Když se řekne, že někdo je závislý, znamená to, že duše vstoupila do manželského svazku s duchy. Je to smlouva, je to pouto, které volá: „Pojď, pojď, pojď!“ A ta osoba není ochotná říct ne. Proto Bible říká, že Boží milost, která přináší spasení, nám byla zjevena a učí nás říct ne. Je třeba Boží schopnosti k tomu, říct: Ne! Je třeba nadpřirozeného k říčení ne. Pokud jste závislí, vaše duše se nachází v oblasti závislosti. Víte proč? Protože duše se musí sytit. Musí se sytit. Potřebuje pokrm. Buď jej duše získá v útrokách pekla, jež se nikdy nenasytí... Lidé se vrhají do všeho

V čase, kdy musíme pochopit, že doba je velmi vážná, jsou stále věci v našich životech, které chceme podržet a tolerovat.

možného. Začnou s marihuanou a po chvílce už jim to nedává ten pravý zážitek, tak musí přejít na něco silnějšího, protože útroby pekla jsou nenasytné. Není možné je ukojit.

Bratří, církev došla do bodu, kde potřebujeme vědět, že existuje něco, co z těchto věcí vysvobodí. Je čas se probudit a prohlédnout. Zatím jsme totiž nepochopili, co je ve hře. V čase, kdy musíme pochopit, že doba je velmi vážná, jsou stále věci v našich životech, které chceme podržet a tolerovat. Duše musí být oděna. Duše musí být nasycena. Musíte ji krmit správnými věcmi. V Izaiáši 55 čteme, že máme nasytit svou duši:

„Proč vynakládáte peníze ne za chléb, a práci svou za to, což nenasycuje? Poslechněte mne raději, a jezte to, což jest dobrého, a necht' se kochá v tuku duše vaše.“ (Iz 55,2)

Duše baží. Někdy vidíte lidi, jak něco dělají, a říkáte si s podivením: Proč to dělají? Důvodem je, že jejich duše po tom prahne. V duši je moc, která se dostane do vůdčí role a přikazuje duši, že chce jíst. Je řečeno, že srdce nikdy neřekne dost, že říká: „Dej, dej, dej!“ Duše neustále vyžaduje většinu typicky člověčích věcí, sycení, vylévá tak svou energii do bezedné propasti. Lidé vkládají svou energii do bezedné propasti, jež nemůže být nasycena.

Snažím se to podat tímto způsobem, protože církev se na sebe potřebuje důkladně podívat. Potřebujeme se pořádně prohlédnout. Bratří, říkáme nyní, že stav duše (to je to, o čem mluvíme) vzbuzuje bázeň. Tato atmosféra by měla říkat šelmám zemským: „Vy divoké šelmy země, nebudete chodit a žrát a žrát.“ Bylo jim řečeno: „Pojďte a nažerte se masa.“ Proč? Protože to je to, co jsem. To je to, co mám. Na druhou stranu můj život také může k Pánu volat: „Vítej ve svém odpočínutí. Hle, připravil jsem oddělené místo k odpočínutí Tvému a k odpočínutí truhly Tvé smlouvy navěky.“ Jaké znamení dává vaše duše? Nejde o to, jestli jste křesťané, jestli náležíte do tohoto společenství či do tamtoho společenství. Bratří, dotýkáme se jádra věci. Jaký oděv nosíte?

Ve Zjevení je řečeno, že byl anděl oděný oblakem. Jeho šatem byl oblak. Kdo to je? Mluvíme-li o vstupu do stánku, mluvíme o projití branou, postupování a růstu v Bohu až po příchod do svatyně svatých, kde jsme oděni oblakem. Tam je člověk oděn oblakem.

Přečtěme si Izajáše 59:

„Aj, neníť ukrácena ruka Hospodinova, aby nemohla zachovati, aniž jest obtíženo ucho jeho, aby nemohlo slyšeti. Ale nepravosti vaše rozloučily vás s Bohem vaším, a hříchové vaši to způsobili, že skryl tvář před vámi, aby neslyšel. Nebo ruce vaše jsou poškrvněné krví, a prstové vaši nepravostí; rtové vaši mluví lež, jazyk váš vynáší převrácenost. Není žádného, ješto by se zasadil o spravedlnost, aniž jest kdo, ješto by zastával pravdy. Doufají v marnost, a mluví daremné věci; počínají nátisk, a rodí nepravost. Vejce bazališková vyseděli, a plátna pavoukového natkali. Kdož by jedl vejce jejich, umře; pakli je roztlačí, vynikne ještěrka.“ (Iz 59,1–5)

Toto je obrázek lidí, kteří se hlásí ke Kristu. Teď se podívejte do verše 6:

„Plátna (sítě – překlad z angl. AMP) jejich nehodí se na roucho, aniž se odějí dílem svým; skutkové jejich skutkové nepravosti, a dílo ukrutnosti jest v rukou jejich.“

Když Bible mluví o sítích, mluví o darebáctví, jako je pavoučí síť. Je nutné zdůraznit, že při své spolupráci s Pánem vytváříme oděv své duše. Tímto oděvem budeme oděni v den našeho zjevení, v den našeho odhalení. Tito lidé si vytvářejí oděv, který ale nebude sto přikrýt jejich duši. Nebudou se moci přikrýt svými skutky, protože jsou to skutky nepravosti. Zápach duše pak zůstane. Co si oblečete, když budete duch, tím myslím, že pomine vaše vnější nádvoří? Víte, dnes jsme pokrytci. Snažíme se podvědomě prezentovat či předstírat navenek to nejlepší v pohodlí své přirozenosti. Běda té přirozenosti. Když v neděli přicházíme na shromáždění, oblékáme si své nejlepší šaty a své nejlepší chování. Je to tak? Ale to nejste vy! Kdo tedy jste? Jste stavem a kondicí své duše. To jste vy. Lidé prostě předstírají.

Když jsem měl před svatbou, snažili jsme se s mou budoucí ženou nic nepředstírat a být přirození, jak jen to šlo. Když jsme se pak vzali, nebyli jsme už tolik překvapení. Někteří muži a ženy nikdy jeden druhého nepoznali a manželství pak byl šok. Měli věnovat trošku času poznávání jeden druhého. Proč? Neznali jste se, a tak jste byli podvedeni. Převážně jste si prohlíželi vnější stránku člověka. A tak se pokrytectví stalo stylem a realitou pro většinu lidí. Bratří, něco vám povím. Přichází čas, kdy

pokrytci nebudou schopni obstát ve shromáždění svatých. Nebudou moci, protože Bůh odhalí, jaké věci ve skutečnosti v církvi jsou. Otázka tedy zní: „Co si oblékáš, jaký nosíš oděv?“

Pojďme nyní dál. Nacházíme se v čase, bratří, kdy vaše skutky... Co jsou to skutky? Uvidíme, jestli se mi povede je definovat. Chtěl bych poukázat, kam směřujeme. Skutek (práce), tak jak jej definuje Thayerův výkladový slovník, je podnikání, zaměstnání, kterým se kdokoliv zabývá, do kterého se kdokoliv pustil, podnik, dílo, povolání. Také je definován jako jakýkoliv produkt, ať už vytvořený ručně, či mechanicky, či myšlenkově, skutek či čin, či něco udělaného. (Myšlenková představa, se kterou jsme se pustili do práce, je vyjádřena v tom, co vytváříme.)

Chtěl bych teď vysvětlit toto: Duše je neustále něčím zaměstnaná. Když se podíváte na padlé stvoření, uvidíte neutuchající aktivitu. Neustálou aktivitu, dokonce i když spíte, vaše mysl pracuje. Kolik lidí to ví? Vaše mysl pracuje a v podstatě nikdy neodpočívá. Vaše mysl je trvale při nějakém díle, a nejen mysl. Někteří lidé občas jdou spát nahněvaní. Víte, na co myslím? Je řečeno:

„...slunce nezapadej na hněvivost vaši.“ (Ef 4,26)

Je to dobré i pro vaše zdraví. Mnoho z těch, kdo se už neprobudí, protože měli infarkt, uléhali do postele rozhněvaní. Je to neutuchající aktivita, která u takového člověka ovlivnila jeho srdce, protože duše a tělo jsou propojeny. Halelujah. Co tedy vzýváme?

Něco vám přečtu, pojďme do 3. kapitoly 1. listu Korintským. Mluvíme zde o dnu Jeho zjevení. Bratří, kdo se má objevit? Má se objevit Pán a s Ním také my. Je psáno, že až se zjeví Kristus, zjevíme se spolu s Ním i my.

„Když se pak ukáže Kristus, život náš, tehdy i vy ukážete se s ním v slávě.“ (Kol 3,4)

Díval jsem se tak na to „my“ a říkám si a ptám se: „Pane, kdo je to „my“?“ Vidím to „my“ mnohokrát. Budeme spolu Jeho součástí. Uviděl jsem, že v Boží mysli je lid. Rozumíte tomu? Neznamená to nezbytně každého křesťana. Bůh je však zná a Pavel řekl, že „zápasí, aby byl také součástí „my““. Porozuměl smyslu díla, v němž jsme zapojeni.

Podívejte se na tohle:

„Nebo základu jiného žádný položití nemůž, mimo ten, kterýž položen jest, jenž jest Ježíš Kristus. Staví-liť pak kdo na ten základ zlato, stříbro, kamení drahé, dříví, seno, strniště, jednohoť každého dílo zjeveno bude. Den zajisté to všechno okáže; nebo v ohni zjeví se, a jednoho každého dílo, jaké by bylo, oheň zprubuje.“ (1Kor 3,11–13)

Víte, to, co děláte, se mi může jevit jako dobré a spravedlivé a svaté. Ale přijde zhodnocení.

Pojďme si projít pár dalších odkazů, ať to uvidíme. Přeskočím do 4. kapitoly 1. Korintským:

„Nebo ačkoli do sebe nic bezbožného nevím, však ne skrze to jsem spravedliv; nebo ten, ještě mne soudí, Pán jest.“ (1Kor 4,4)

Takový je to člověk. Pavel říká, že součástí jeho vize je schopnost mít svědomí prosté hříchu vůči Bohu a vůči člověku. Přichází-li tohoto rána slovo, které říká: „Bratře, dej svůj dům do pořádku,“ je to proto, abyste, až vám příště někdo zkříží cestu, zareagovali správně. Stane se totiž to, že všechny oblasti vaší duše, se kterými jste nejednali, povstanou proti vám. Jestli uvidíte někoho, komu byste potřebovali odpustit, řekněte si popravdě: Tomuhle člověku jsem neodpustil. Chápete? Svědomí se vám obnoví, začnete se dívat na věci řádně. Pavel řekl: „Nevím o ničem, co by stálo mezi mnou a Pánem.“ To jsou velmi silná slova, ať je řekne kdokoliv. Snažil se však pouze říct, že ten problém není na jeho straně. Rozumí však, kdo soudí. Soud náleží Bohu.

Někdo se potřebuje modlit: „Pane, prozkoumej mne.“

Prozkoumej mne, protože srdce je lstivé a zoufale nade vše převrácené. Podívejte se však, co je zde řečeno:

„Cítím se být bez poskvrny a osvobozený před Boží tváří. Je to sám Pán, kdo mě zkoumá a soudí.“

1. Korintským 4,5: *„Protož nesudtež nic před časem, až by přišel Pán, kterýž i osvítí to, což skrytého jest ve tmě, a zjeví rady srdcí. A tehdyžť bude míti chválu jeden každý od Boha.“*

Kde je ta temnota? V duši.

Pokročme dále, do 2. Korintským 5. Nyní se dostáváme do oblastí, které potřebujeme projít, do kterých se potřebujeme pořádně ponořit a hledat oblasti cílů, motivů, záměrů. Proč děláme věci, které děláme. Přečteme si to a uvidíme, kam se vydáme pak.

Celé ty roky
jsem si myslel,
že pracuji pro
něj. A přitom
jsem nevěděl,
že on pracuje
pro mě.

2. Korintským 5,9: „*Protož i usilujeme buď v těle pohostinu jsouce, buďto z těla se berouce, jemu se líbiti.*“

Proč? Protože:

„*Všickni my zajisté ukázati se musíme před soudnou stolicí Kristovou, aby přijal jeden každý odplatu za to, což skrze tělo působil, podle toho, jakž práce čí byla, buďto v dobrém, nebo ve zlém.*“ (2Kor 5,10)

Tohle odhalení není o tom, že někam musíme jít.

Čím jste byli zaneprázdnění? Řekněte, bratří, čím jste byli zaneprázdnění? Je to něco, co přežije oheň? A co to tedy bylo? Čemu jste věnovali pozornost? Když se učíte, nač myslíte? Nad čím rozjímáte? Jaké máte plány? Mají věčnou hodnotu? Mají věčné důsledky? Čím jste byli, bratří, zaneprázdnění? Víte, někdo říká: „Nad Tvým slovem přemýšlím zrána i zvečera.“ „Věnuji svou pozornost a své myšlenky Tvým slovům. Tvá slova byla mou písní v domě mého putování.“ „Nasytil jsem se Tvým slovem jako denním pokrmem.“ Bratří, to není poezie. To říká člověk, který ví, že potřebuje tvořit svůj šat světla a slávy. Není to o církvi, bratří. Není to o aktivitách, je to o tom, do čeho se naše duše zapojila. Jaká je nakonec naše duše? Jaká je?

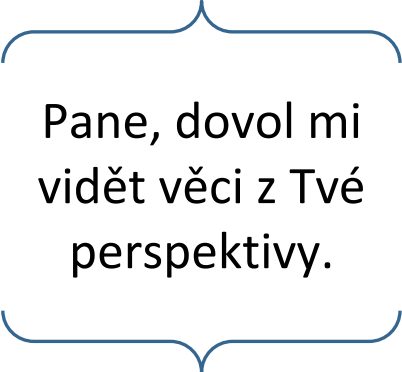
Pojďme dál. Chtěl bych vám předat pár myšlenek najednou. V Římanům 1 je příběh pádu člověka. Pádu z toho úžasného stavu, v němž jej Pán stvořil. Začal dělat určitá rozhodnutí, přijal určité závazky a pak učinil další kroky, a to ho začalo měnit. Začalo to měnit jeho osobnost a přivedlo jej to do stavu, kdy se stal něčím, co Bůh nestvořil. Pojďme až do verše 21:

„Protože poznavše Boha, nectili jako Boha, ani jemu děkovali, ale marní učinění jsou v myšleních svých, a zatmíno jest nemoudré srdce jejich.“

Lidé vydávají svou mysl marnosti, zbytečností. Do této kategorie patří některé filmy, které se dnes produkují. Přitom vše v životě by mělo mít záměr. To uvidíme dále.

Pavel řekl: „Můj život má záměr.“

Použil výraz „hlavní záměr“. Takové je jeho svědectví. Nebyl to jen záměr. Byl to záměr podpořený urputností. Daniel se ve svém srdci rozhodl neposkvřnit královým pokrmem. Pavel řekl: „Mým cílem je, abych Jej poznal. Pak věci, které lidé považují za zisk, považuji kvůli tomuto hlavnímu cíli za ztrátu.“ Vaše hospodaření se začíná míjet s ekonomikou kolem. Však znáte lidské záležitosti, bratří, život. Život je tak zvláštní.

Pane, dovol mi
vidět věci z Tvé
perspektivy.

Na internetu jsem četl tento příběh: V Japonsku či v jedné z okolních zemí byl miliardář, osobnost. Ten člověk celý svůj život pracoval a vydělal milióny. Cestoval po celém světě a vydělával peníze. Na nic neměl čas. Když zestárl, chtěl se oženit. Našel mladou dívku a vzal si ji. Měl ji jako takovou hračku či trofej. Držel si ji doma a stále cestoval, jednou do Moskvy, pak zas do Japonska a jinam. Měl také řidiče, mladého muže, který mu sloužil věrně po mnoho let. Pak jednoho dne ten miliardář zemřel a všemu byl konec. Byl pryč, nechal tu všechny peníze. Jeho mladá žena najednou zdědila peníze, miliardy, a hbitě se vdala za toho jeho řidiče. A teď bedlivě poslouchajte, to není jen příběh, něco se z toho můžeme naučit. Když bylo po svatbě, zeptala se ta dívka řidiče, kterého si vzala: „Jak se cítíš?“ On odpověděl: „Celé ty roky jsem si myslel, že pracuji pro něj. A přitom jsem nevěděl, že on pracuje pro mě.“ Nevím, jestli jste slyšeli, co řekl? Celé roky pro toho muže pracoval. „Jene, vyčisti mi boty,“ a Jan je vyčistí. „Umyj mi auto.“ „Udělej pro mě tohle.“ „Udělej pro mě tamto.“ Řekl: „Myslel jsem si, že pracuji pro něj. Nevěděl jsem, že ten člověk pracoval pro mě.“

Víte, někdy se věci nejeví tak, jak jsou. Musíte se dívat očima vnitřního člověka, abyste porozuměli, co je to život. Někdy si člověk myslí, že

je bohatý, a Bůh řekne: „Jsi bídný a chudý.“ Někdy procházíme obtížnou situací. Bible nám říká, že tyto momenty soužení ve skutečnosti pracují pro nás. Slyšíte? Soužení pracuje v náš prospěch, tak to říká Bible. Utrpení je v náš prospěch. Krize také. Právě teď problémy pracují pro nás. Vydělávají nám peníze. Když mluvím o penězích, nemluvím o materiální oblasti. Pokud těm věcem dopustíte, pak se na vás vztahuje Ježíšovo „zlato přezkoušené v ohni“ (Zj 3,18). Je to zlato, které vychází ze soužení, z tlaku. Vychází z člověka, který se rozhodl reagovat Božím způsobem uprostřed situace, která je výzvou. Když procházím životem, modlím se: „Pane, dovol mi vidět věci z Tvé perspektivy.“ Můj soused ráno vstane a koupí si nové auto. Říkám si: „Fajn, chvála Pánu!“ Rozumíte? Nedívám se na to přirozeně. Pavel řekl, že věci, které lidé považují za výhodu, jsou pro něj nevýhodou. Čas, práce může být nevýhodou. Může být břemenem. Nemáte-li k ní od Boha vybavení, může vás ušpinit, zničit, poskvřnit. Potřebujeme se na život dívat z Boží perspektivy. Musíme mít vizi. Bible říká:

Posměvači
nejsou cizinci,
jsou to bratří.
Chápete? Lidé
začínají ztrácet
vizi.

„Když nebývá vidění, rozptýlen bývá lid; kdož pak ostříhá zákona, blahoslavený jest.“ (Př 29,18)

Podívejte se na ten verš dobře. Je jedním z těch, které mají mnoho odstínů významů. Jeden překlad říká: „Kde lidé běží, tam jsou obnaženi.“ Jiný říká: „Kde není vize, tam odvrhli zábrany.“ Bůh do nás nadpřirozeně vložil sílu, a vy ji odvrhnete, žijete život povinností, protože chybí vize. Takový význam má „být obnažen“. Ztrácíte příkrytí. Žijete život, který vás vystavuje všem možným vlivům, zejména duchovním. Samozřejmě, kde není vize, lid hyne. Bratří, potřebuji vizi, abych viděl cestu, kterou vidí Bůh. V tomto případě lidé milovali vizi. To je tu řečeno: „znali Boha, odmítli Jej však uznat a oslavit jako Boha.“ V důsledku toho se jim stalo co?

„...marní učinění jsou v myšleních svých, a zatmíno jest nemoudré srdce jejich.“ (Řím 1,21)

Mysl byla zatemněna. Bratří, Bůh musí poslat světlo. Je psáno, že vnitřní člověk musí být osvěcen. Světlo musí zazářit, abychom smýšleli správně. Podívejme se, co se stalo:

„Měvše se za moudré, blázni učiněni jsou. Nebo směnili slávu neporušitelného Boha v slávu podobenství obraza porušitelného člověka, i ptactva, i hovad čtvernohých, i zeměplazů. Protož i Bůh vydal je v žádosti srdce jejich...“ (Řím 1,22–24)

Rozumíte? Je to stejné jako s Izraelem v době, kdy odešli od Boha. Bůh dopustil ostatním národům, aby je obsadily a poskvrnily. Předtím kolem nich byla nadpřirozená ochrana. Bratří, člověka přemůžou jeho žádosti.

Bible říká, že v čase konce, přijdou posměvači. Tihle posměvači nejsou cizinci, jsou to bratří. Chápete? Lidé začínají ztrácet vizi. Bible říká, že chodí podle svých vlastních žádostí. Víte, co je žene? „Tohle se mi líbí.“ „Mám rád tamto.“ „Chci tohle.“ Dostali jsme se do bodu, kdy už nemůžeme chodit podle toho, co se nám líbí, musí nás ovládnout Duch. To je to, co řekl Pán Petrovi. Řekl: „Když jsi byl mladý, chodil jsi, kam jsi chtěl. Nyní, když jsi zestárl, někdo tě uchopí za ruku a povede tě.“ Není to jen otázka konvencí. Mnozí z nás jsou natolik součástí společnosti, že říkáme: „Nemohu přijít, není to vhodné.“ Co je vhodné? Vaše manželka rodí a on říká, že není vhodné vzít ji do porodnice. Rozumíte? Není vhodné ve skutečnosti znamená, že nechcete přijít. Měli bychom vědět, že je to jen příběh: „Tohle pro mně není.“ „Není to vhodné.“ To není věcí vhodnosti.

Je řečeno: „Když zestárneš, někdo jiný tě povede.“ Říkám vám, bratří, jestli nezestárnete, nezplodíte syna. Abraham zplodil syna ve stáří. Mladíci takové věci nezplodí. Řekl o něm: „Toto je syn mého stáří.“ Jákob měl syna ve stáří, Benjamina. Abraham zplodil syna ve stáří. V tom věku vás někdo vezme za ruku. Byli jsme dovedeni do bodu, kdy musíme vše odložit a začít žít život Ducha. Dokud do toho bodu nedojdeme, bratří, vše, co uděláme, bude jako dílo mladíků. Bůh nás musí dovést do tohoto bodu a my si to musíme uvědomit. Řekl:

„Protož i Bůh vydal je v žádosti srdce jejich, v nečistotu, aby zprznili těla svá vespolek.“ (Ř 1,24)

Mnoho lidí se nyní dostává pod moc ponížení. Jejich životů se zmocnily určité věci. Na svých tělech a duších nyní sklízají důsledky rozhodnutí, která učinili.

Dovolte mi nyní přeskočit do verše 26:

„Protož je vydal Bůh v žádosti ohavné. Nebo i ženy jejich změnily přirozené sebe užívání v to, kteréž jest proti přirození. A podobně i mužské pohlaví, opustivše přirozené užívání ženy, rozpálili se v žádostech svých jedni k druhým, mužské pohlaví vespolek mrzkost pášíce, a tak spravedlivou mzdu, kteráž na jejich blud slušela, sami na sebe uvodíce (trpí na svých tělech a osobnostech nevyhnutelný důsledek a trest – překlad z angl. AMP).“ (Řím 1,26–27)

Poslechněte si tohle: „Trpí na svých tělech a osobnostech.“ Takto na vás dopadnou důsledky toho, co děláte – dobré nebo špatné. Na svých tělech a duších obdržíte své dědictví. Projevem toho, v čem jste byli účastni, je tělo, které obdržíte při vzkříšení, je to druh duše (je to svého druhu duše). Bratří, je to život z vyzařování duše. Je psáno, že lidé zářili. To duše zářila. Je psáno:

Izaiáš 60,1: *„Povstaniž, zastkvěj se, poněvadž přišlo světlo tvé,...“*

Moc přišla. Přišla energie a každá osoba bude do nějaké míry zářit, podle toho, jak jste se vydali. Není to něco vzdáleného. Ve své duši to máte zapsáno. Máte v ní kartotéku, sklad, do nějž ukládáte. Vidíte, do svých duší a těl přijali *„...spravedlivou mzdu, kteráž na jejich blud slušela“*. Halelujah.

Římanům 2,1–4: *„Protož nemůžeš se vymluviti, ó člověče každý, potupuje jiného. Nebo tím, že jiného potupuješ, sám sebe odsuzuješ, poněvadž totéž činíš, což na jiném tupíš. Vímeť zajisté, že soud Boží jest podle pravdy proti těm, kteříž takové věci činí. Zdali se domníváš, ó člověče, jenž soudíš ty, kdož takové věci činí, a sám totéž čině, že ty ujdeš soudu Božího? Čili bohatstvím dobrotivosti jeho a snášelivosti i dlouhočekání pohrdáš, nevěda, že dobrotivost Boží ku pokání tebe vede?“*

Podívejte, ve verši 5 řekl:

„Ale podle tvrdosti své a srdce nekajícího shromažďuješ sobě hněv ke dni hněvu a zjevení spravedlivého soudu Božího.“

Zatvrzelé, nekající srdce. Pokání je jediný způsob, jak může být smířen hřích. Je to Boží zaopatření pro očistění.

Tělo je
příležitost.
Nemiňme ji.

1. Janova 1,8: „*Paklit' díme, že hříchu nemáme, sami se svodíme, a pravdy v nás není.*“

Viděli jsme takové lidi, bratří? Tyhle věci, tyto vlastnosti – rozumíte, kam mířím? Někteří řeknou: „Ne, nech mě být.“ To je zatvrzelé a nekající srdce. Víte, co dělá? Hromadí strusku. Podívejte se, co je zde napsáno:

„Ale podle tvrdosti své a srdce nekajícího shromažďuješ sobě hněv ke dni hněvu a zjevení spravedlivého soudu Božího.“ (Řím 2,5)

Bratří, je důležité, abyste věděli, že vaše duše je také skladem. Shromažďujete, vršíte věci, které budou stát a pracovat v ten den proti vám nebo pro vás. Nebo budou pracovat pro vás. Bratří, svůj oděv si vybírá každý sám. Záleží to na té dívce, jestli začne zdobit svůj šat. Podívejme se do Zjevení 19, kde vidíme věrnou ženu. Zjevení 19, tam je věrná, ctnostná žena.

„A slyšel jsem hlas jako zástupu velikého, a jako hlas vod mnohých, a jako zvuk hromů silných, řkoucích: Haleluiah. Kralovalť jest Pán Bůh náš všemohoucí. Radujme se, a veselme se, a chválu vzdejme jemu. Neboť jest přišla svadba Beránkova, a manželka jeho připravila se.“ (Zj 19,6–7)

Probíhá příprava, bratří. Je to velmi důležité. Je řečeno:

„A dáno jest jí, aby se oblékla v kment čistý a stkvoucí, a ten kment jsouť ospravedlňování svatých.“ (Zj 19,8)

Co si oblékla? Je oděna svými skutky. Je oděna do té míry, do které byla schopna pracovat na svém spasení. Je oblečena, a to do té míry, do které jste reagovali na Ducha živého Boha. Halelujah.

Víte, co se stane, když člověk zemře? Řekněte mi. Halelujah. Něco vám povím. Je to jeho součástí. Je to tak? Mohli byste si myslet, že i když se člověk nevěnoval Božím věcem, znovuzrodil se, ale nezajímal se o Boží dílo, o to, co Pán říká, o Pánovu práci, zbožnost a spravedlnost, přesto se v momentě, kdy náhle zemře, stává svatým. Myslíte si to? Nic takového. Rozumíte tomu, bratří?

Dovolte, abych vám řekl, co se stane. Jestliže máte touhu po Bohu, dokud jste zde, fakt, že ztratíte život, vám nevezme touhu. Ta touha je v duši. To je místo, kde se určuje vaše směřování. Jsou někteří, kterým ještě stále běží jejich program. Nevím, jestli tomu rozumíte. Tohle, bratří, nesmíte pominout. To nesmíte. Vylad'te se. Jestli se naladíte správně, jestli ustavíte své srdce k Pánu – Bůh ve vás začne své dílo. To, že člověk zemře, neznamená, že dílo je u konce. Dílo pokračuje.

Filipenským 1,6: „...*ten, kterýž začal v vás dílo dobré, dokoná až do dne Ježíše Krista.*“

Bratří, to, co děláte zde, je jen velmi krátký čas. Proto Pavel řekl: „Abychom byli souzeni za věci, které jsme vykonali, zatímco jsme v těle.“ Tělo je příležitost. Nemiňme ji. Mnozí budou litovat. Mnozí budou litovat, protože se vydali jiným věcem než Bohu.

Víte, když se podíváte na věci, kterými se církev zabývá, zjistíte, že to církev minula. Lidé teď jdou po penězích a slávě. Rozumíte? Přesně tímhle se snažil Ježíše pokoušet a svést z cesty i d'ábel. Přišel s určitým záměrem. Kdykoliv za vámi přichází nepřítel, vždy přichází, aby podvracel, aby vás svedl od tohoto záměru. D'ábel přišel k Ježíši a řekl: „Proměň tento kámen v chléb.“ Tahle služba se nesmí stát službou „tvoření chleba“. „Člověk nebude živ jen chlebem.“ Lidé přicházejí do církve se svými vlastními záměry, a to jak pastor, tak ti pastorovaní. A o tom to nemá být. Pak d'ábel řekl: „Vystup na vrchol chrámu a skoč.“ Měl to být zázrak a lidé touží dělat takové věci. Lidé mají rádi, když jsou vidět. Viděl jsem člověka tančit na penězích. Hodil peníze na zem, skákal po nich a modlil se za ně. Skákal a volal: „Co jsou peníze?“ A přitom je tolik lidí, kteří toho člověka platí, kteří s ním a jemu podobnými spojují své naděje. Pozřou všechno, co takoví lidé řeknou. Oni ničí jejich duše. Bratří, duše je velmi křehká věc. To je důvod, proč musíte se svým svědomím nakládat velmi, velmi pečlivě. Nečiňte nic proti svému svědomí, protože si tak můžete způsobit zhoubu. Zničíte se, pokud poškodíte své svědomí. Je mnoho lidí, kteří byli zničeni.

D'ábel Ježíše pak také vedl na vysokou horu, ukázal Mu všechna království tohoto světa. A jestlipak víte, že se jedná o duše lidí, které ovládá? „Jestli se mi pokloníš, všechny ti je v pěti či dvou měsících dám.“ K čemu to je, mít církev s lidmi, kteří jsou loajální k d'áblu? Nevím, jestli tomu rozumíte? Jejich srdce je s d'áblem, a přesto k vám přijdou. Ovládá

je v církvi. Nevím, kolik z nás je pod kontrolou těchto duchů. Kolik je těch, které ovládá a manipuluje prostředí či duchové prostředí. Ježíš věděl, že musí zemřít a těšit se z moci vítězení, aby získal duše.

Jste-li v církvi a moc ďábla není zlomena, stáváte se tajným agentem ďábla. Budete tak nástrojem problémů. Když ďábel hledal, s kým by mohl jednat, musel si vyhlédnout někoho, kdo tomu byl otevřený. Proč Jidáš padl do pasti? Jidášovi šlo v životě o určité věci. Byl zélóta, byl jedním z lidí, kteří měli pocit, že by jim Ježíš mohl dopomoci k získání politické moci. Chtěl přemoci Římany. Viděl někoho, kdo má charisma, někoho s určitou mocí a řekl si: „Když se k tomuhle člověku přidám, pomůže mi to dosáhnout mých cílů.“ Časem zjistil, že Ježíši jde o úplně něco jiného, a byl velmi zklamán. Ježíš věděl, že problém nejsou Římané. Mnozí by rádi, aby bojoval proti Římanům. Jak můžete bojovat proti Římanům, když problém je hřích v životech lidí? V mém životě musí být zlomena moc ďábla. To je jádrem věci. Halelujah.

Bratří, celé to uzavřu. Co budete mít na sobě v den, kdy budete zjeveni? Jaký oděv? Co se projeví?